

Żebyście zupełną zapłatę otrzymali

„Strzeżcie samych siebie, żebyśmy nie stracili tego, koło czegośmy pracowali, ale żebyśmy zupełną odpłatę otrzymali” - 2 Jana 8.

Niektórzy z naszych Czytelników być może niezupełnie rozumieją fakt, że w obecnym wieku Ewangelii zbawione bywają dwie klasy - „**małe stadko**”, mające być „**małżonką Baranka**”, „**współdziedzice**” w Królestwie i „**wielkie grono**”, która składać się będzie z „**panien** - jej towarzyszek, idących za nią” (Psalm 45:15). Z jednej strony można by powiedzieć, że nie jest to doktryna fundamentalna, przeto różnicę opinii co do tego nie powinny sprawiać żadnego zaniepokojenia. Jednak każda prawda ma swoje miejsce i oparcie w planie Bożym jako całości i w naszym doktrynalnym przekonaniu, a więc w naszej zdolności, by „**ostać się w tym złym dniu**”.

Ci, którzy nie widzą tych dwóch grup w procesie rozwijania się podczas obecnego wieku, z konieczności znajdują się w pewnym zagmatwaniu co do niektórych zarysów Boskiego planu. Weźmy na przykład to oświadczenie, że ostatecznymi zwycięzcami z klasy małżonki będą ci, którzy byli nie tylko powołani, lecz również wybrani i okazali się wiernymi (Obj. 17:14). Wszyscy mogą z łatwością zrozumieć, że chociaż grzesznicy są wzywani do pokuty, to jedynie usprawiedliwieni wierzący są powołani od Boga do tego wysokiego, niebiańskiego powołania do współdziedzictwa z ich Panem w królestwie. Jeżeli przyjmiemy, że w ciągu tego wieku wszystkim usprawiedliwionym był udzielony przywilej, aby mogli być gotowi, to musimy przyznać, że „**wielu jest powołanych, ale mało wybranych**”. Ten tekst Pisma Św. wskazuje na różnicę między stanowiskiem usprawiedliwienia przez wiarę a stanowiskiem przyjęcia przez Boga. Jedynie tacy, którzy przyjmują to powołanie przez zupełne poświęcenie się, należą do tej „**wybranej**” klasy.

Ci wybrani, spłodzeni z Ducha Św. i adoptowani jako synowie Boży, natychmiast stają się uczniami w szkole Chrystusowej w celu rozwinięcia się w łasce, znajomości, miłości i w celu wypróbowania zupełności ich poświęcenia nawet na śmierć. Dobrze wiemy, że nie wszyscy, którzy znajdują się w tej szkole, okażą się wiernymi i zdobędą nagrodę. Większość napomnień w Nowym Testamencie jest skierowana do tej wybranej klasy, przyjętej przez Boga jako członkowie klasy oblubienicy - **małe stadko**, ciało Chrystusowe. Do tych stosują się napomnienia, aby „**prowadzili dobry bój**”, przynosili „**wiele owocu**” i by ich światłość świeciła. Ma-

ją oni złożyć wszelki ciężar, być napełnieni duchem i wiernie biec aż do śmierci, aby w końcu otrzymali koronę żywota. Tacy są napominani, że jeżeli różne owoce i łaski Ducha będą przy nich, i obficie będą, to „**hojne im będzie dane wejście do wiecznego królestwa Pana naszego i Zbawiciela, Jezusa Chrystusa**” - 2 Piotra 1:11.

NIEWIERNE, NIEMĄDRE PANNY

Jeżeli w tym, co podaliśmy powyżej, jest wykazane ponad wszelką wątpliwość, że tylko „**zwycięzcy**” otrzymają nagrodę lub jak nasz tekst to wyraża, „**otrzymają zupełną zapłatę**”, to co stanie się z tymi, którzy będąc spłodzeni z Ducha Świętego, omieszkają wziąć udział w pierwszym zmartwychwstaniu błogosławionych i świętych spośród ciała Chrystusowego? Do nich widocznie są stosowane różne przypowieści. W jednej z nich nasz Pan porównuje tę klasę do złego i gnuśnego sługi. On nie odmawia mu godności, że jest sługą ani obwinia go za stanie się nieprzyjacielem i w całej tej przypowieści nie objawia się takie nastawienie ku zganionemu. On jest poczytany jako zły i gnuśny sługa, ponieważ podjąwszy pewne obowiązki jako szafarz, nie okazał właściwego ducha - gorliwego zamięłowania, o którym zapewniał, gdy był przyjęty, gdy były mu powierzone talenty. Podobnie głupie panny są nadal pannami w przypowieści. One nie są zobrazowane jako osoby skażone, miłujące grzech. One były ospałe, obciążone troskami tego życia i nie okazały właściwego ducha i czujności w związku z interesami swojego Mistrza, Oblubieńca. Nie posiadały one w tym czasie właściwego oleju w swoich naczyniach ani w swoich lampach, przeto nie były z klasy ostatecznie przyjętej jako „**wybrana**”, chociaż przez pewien czas były częścią nominalnie wybranych. Przypowieść ta wskazuje na drzwi do wysokiego powołania, z którymi owe panny minęły się.

Ponadto, poza tymi przypowieściami, nasze własne doświadczenie uczy nas, że pomiędzy tymi, którzy uczynili rzeczywiste poświęcenie się Panu i którzy przez pewien czas objawiali zupełne oddanie się Mu, niektórzy stają się obojętnymi, letnimi, stan taki Pan określa jako „**pieczolowanie o ten żywot i omamienie bogactw**”. Jest to prawdziwa pszenica, lecz tak zarośnięta chwastem, że nie przynosi właściwego plonu. Nie możemy przypuszczać ani na moment, aby tacy byli przyjęci przez Pana według ścisłych warunków wysokiego powołania na wąską ścieżkę wierności aż na śmierć - warunków wszędzie wskazanych dla maluczkiego stadka. Jaki więc dział przypadnie tym letnim, obciążonym troskami świata?

Pismo Święte poucza nas, że tak jak to, co jest spłodzone z ciała, jest ciałem, tak też to, co jest spłodzone z Ducha, jest duchem. Czyli że ktokolwiek został spłodzony z Ducha Świętego, doświadczył tak radykalnej zmiany natury, że byłoby niemożliwością dla niego mieć udział w zmartwychwstaniu ze światem na ludzkim poziomie. On musi albo narodzić się z Ducha i stać się duchową istotą albo doświadczyć jedynej alternatywy, mianowicie, drugiej śmierci. Pamiętamy jednak oświadczenie Pana, że On nie chce śmierci żadnego, ale chciałby, aby wszyscy nawrócili się do Niego i żyli. Przeto wnioskujemy, że Bóg odczuwa głęboką sympatię z wielką klasą chrześcijan, którzy poświęcili się na śmierć, ale niektórzy z nich należycie nie ocenili i nie wykorzystali sposobności w wypełnianiu przymierza samoofiary, dlatego Pismo Św. wyraźnie zaznacza, iż niektórych z tej klasy spotka wtóra śmierć. Apostoł Piotr określa ich jako tych, którzy zostali omyci, lecz tak jak świnia powrócili do walania się w błocie. Apostoł Paweł określa tę klasę tymi słowy: „*Albowiem jeśli byśmy dobrowolnie grzeszyli po wzięciu znajomości prawdy, nie zostawałaby już ofiara za grzechy, ale straszliwe niejake oczekiwanie sądu, i zapalenie ognia, który pożreć ma przeciwników*” - Żyd. 10:26-27. Dodaje, że niemożliwe jest, aby się odnowili ku pokucie ci, którzy poczytali krew przymierza za rzecz pospolitą i wgardzili duchem łaski (Żyd. 6:4-6. 10:29). Ponadto czytamy: „*Jest ci grzech na śmierć; nie za tym, mówię, aby się kto modlił*” - 1 Jana 5:16.

Czyż mało jest chrześcijan, którzy nie wrócili do grzechu ani nie odrzucili łaski Bożej, mimo to jednak nie tak biegną, aby otrzymać nagrodę? Czy nie ma wielkiej liczby takich, którzy odpowiadają klasyfikacji uczynionej przez apostoła jako ci, którzy budują z drzewa, siana lub słomy, zamiast ze złota, srebra i drogich kamieni? Wiele jest takich, których budowa spłonie w tym czasie prób, które są tuż przed nami. Czyż apostoł nie mówi o nich: „*Lecz on sam zachowany będzie, wszakże tak jako przez ogień?*” - 1 Kor. 3:15. Jest to wielka klasa, nie dziw więc, że jest nazwana wielką kompanią. Symbolicznie jest ona reprezentowana w Lewitach - podczas gdy tylko zupełni zwycięzcy, wierni są małym stadkiem, dziedzicami królestwa, współdziedzicami z ich Odkupicielem. Z wielkim miłosierdziem Pan będzie liczył się z nimi i przeprowadzi ich przez sąd i próby tak, aby ci wszyscy, którzy z serca miłują sprawiedliwość i nienawidzą nieprawość, mogli być objawieni, ubłogosławieni i zbawieni, chociaż nie doszli do chwalebego probierza, który Bóg wystawił dla Odkupiciela i dla wszystkich tych, którzy będą z Nim współdziedziczyć, jako jedyni godni przyjęcia. Albowiem On „*przeznaczył*”, że ci muszą być przypodobani obrazowi Jego Syna - zupełnymi zwycięzcami przez Tego, który ich umiłował i kupił ich Swą drogocenną krwią.

Apostoł Jakub zdaje się miał na myśli wielką kompanię,

gdy mówił: „*Mąż umysłu dwoistego jest niestateczny we wszystkich drogach swoich*” - Jak. 1:8. Ci z pewnością nie mogą być zupełnymi zwycięzcami, a jednak ktoś może powiedzieć, że niektórzy z tych, którzy objawiają znaczną chwiejność i dwoistość umysłu, są nieprzyjaciółmi Boga i sprawiedliwości, których udziałem będzie wtóra śmierć? Nie taka jest nasza opinia. Raczej rozumiemy, iż Pismo św. naucza, że ta klasa Wielkiego Grona, ludzi dwoistego umysłu, starająca się służyć Panu i mająca nadzieję osiągnięcia korony, a równocześnie miłująca świat i szukająca jego uznania i korzyści, minie się z nagrodą wysokiego powołania; jej członkowie nie będą poczytani za godnych udziału w Królestwie, lecz będą wystawieni na srogą próbę, aby wielu z nich utwierdziło swoje charaktery w sprawiedliwości i stało się jej lojalnymi sługami - ci otrzymają zbawienie na niższym poziomie, wprowadzie na duchowym, lecz nie jako uczestnicy Boskiej natury ani współdziedziczący z naszym Odkupicielem w Jego Królestwie.

BIBLIJNE BADANIE WZGLĘDEM WIELKIEGO GRONA

Brat J. C. Woodworth przysłał nam wynik biblijnych badań, tyżący się powyższego przedmiotu, który tu podajemy jako dodatek i polecamy wszystkim do przestudiowania. Mówi on, że jego uwaga była niedawno zwrócona na ten przedmiot i że poszukując go w zapiskach, które przygotował dla naszych nowych Biblii, znalazł wszystkie te cytaty w ciągu półtorej godziny, zaś bez tych odnośników musiałby szukać wiele dni lub tygodni, by znaleźć różne aluzje do Wielkiego Grona. Wynik tych badań wskazuje, gdzie i jak ta klasa jest wzmiankowana w Piśmie Świętym, nie bezpośrednio, albowiem nikt nie był powołany, by być w wielkim gronie, lecz być objętym wysokim powołaniem do maluczkiego stadka, więc są wzmiankowani pośrednio, a jednak jako część Boskiego dzieła łaski w wieku Ewangelii. Zalecamy wszystkim badanie tego przedmiotu, zwracając uwagę na słowa naszego tekstu, że chociaż sercem lojalni Panu, powinniśmy baczyć, abyśmy czasem nie utracili tego, około czego pracowaliśmy, abyśmy otrzymali zupełną nagrodę, wysokie powołanie, współdziedzictwo, królestwo, Boską naturę.

OBJAŚNIENIE SKRÓTÓW

Litera „A” oznacza Tom 1 Wykładów Pisma Świętego litera „C” - Tom 3; „D” - Tom 4; „F” - Tom 6. Litera „CP” - Cienie Przybytku; „Z” - Zion's Watch Tower.

Dwie grupy, obydwie usprawiedliwione, spłodzone z Ducha i kandydaci do współdziedzictwa z Chrystusem.

3 Mojż. 16:7-10 - Losowanie w wyborze dwu kozłów [C-67].

3 Mojż. 23:17 - Dwa kwaszone chleby na obracanie, 16 Nisan [Z-98-66].

Zach. 13:8 - Dwie części wytracone [Z-06-151].

1 Mojż. 22:17 - Włączone w niebieskie nasienie jako gwiazdy [Z-96-277].

Wyróżnione oddzielnie, gdy jeszcze są w ciele

Dan. 5:2 - Srebrne naczynia na Balsazarowej uczcie [Z-99-175].

Mal. 3:3 - Srebro w ogniu Pławiącego [Z-05-379].

Pierwszy powód zawodu - próżnowanie

Mat. 25:2 - Pięć było głupich [C-95; F-84].

1 Kor. 3:12 - Budowanie z drzewa, siana i słomy [CP-77-78].

Drugi powód zawodu - nieposłuszeństwo

Kolos. 3:6 - Włączeni do synów odpornych [Z-99-141].

1 Mojż. 19:26 - Pamiętajcie na żonę Lotową [C-213].

Psalm 1:1 - Grzeszący przeciwko ich przymierzu [Z-00-281].

Trzeci powód zawodu - bojaźń

Żyd. 2:15 - Przez całe życie podlegli byli niewoli [CP-78-79].

4 Mojż. 13:31 - Dziesięciu szpiegów z Kalebem i Jozuem [Z-07-251].

1 Król. 18:3 - Abdyjasz [Z-04-221].

Jak. 1;8 - Dwoistego umysłu, niestateczny.

Czwarty powód zawodu - zarozumiałość

3 Mojż. 10:1 - Abiju i jego obcy ogień [Z-07-220].

Jer. 8:20 - Żniwo pominęło, a myśmy nie wybawieni

[D-718].

Mat. 25:24 - Niepożyteczny sługa [Z-01-61. 06-318].

Mat. 18:28 - Zły sługa, nie posiadający ducha Mistrza [Z-00-219. 06-199].

Przedmioty specjalnych kar

Obj. 7:9-14 - Wyszli z wielkiego ucisku [C-413. F-150].

Izaj. 66:8 - Wyzwoleni po bólach Syjonu [Z-94-135].

Mat. 24:10 - Uciekający w zimie [D-717].

Izaj. 34:6 - Rzeź baranków [D-38].

1 Kor. 3:15 - Zachowani tak jako przez ogień [A-400; CP-78].

1 Kor. 5:5 - Oddani szatanowi na zatracenie ciała [CP-78-79].

Ostatecznie wyzwoleni z Babilonu

Obj. 19:6-9 - Wezwani na wesele Barankowe [A-105, 300; F-150].

Psalm 45:16 - Towarzyszki przywiodą z weselem i radością [F-141].

Zbawieni niebieskim zbawieniem; uczynieni sługami prawdziwego Kościoła na duchowym poziomie egzystencji

4 Mojż. 3:35 - Ku Północy [D-801. F-151].

Obj. 7:15-17 - Słudzy przed tronem [F-150].

1 Mojż. 24:61 - Dzieweczki, które poszły z Rebeką [F-205].

Ezech. 44:1-14 - Słudzy, przed którymi drzwi zostały zamknięte [Z-05-269].

R-4078 (1907 r.)

„Straż”